

Under Forhandlingerne om Systemet med Tvangsmidler erklærede da ogsaa visse Delegationer, at deres Lande befandt sig i en særlig Stilling paa Grund af deres geografiske Beliggenhed eller militære Forhold. Disse Lande ønskede at medarbejde i Modstanden mod enhver Angrebshandling i det fuldeste Maal, som deres Hjælpekilder tillod det, men de henledte Opmærksomheden paa deres særlige Vilkaar. For at tage dette i Betragtning, er der sket Tilføjelse til Artikel 11, Stykke 2, der paapeger denne Tilstand og understreger den særlige Stilling, de paagældende Lande befinder sig i. Desuden tillader Protokollens Artikel 13 disse Lande i Forvejen at underrette Raadet herom.

Jeg vil gerne tilføje, at de Forpligtelser, jeg hentyder til, er ufuldstændige Forpligtelser i den Forstand, at der ikke er givet Bestemmelser om Tvangsmidler mod den Stat, som ikke loyalt og effektivt har medvirket til at beskytte Pagten og modsætte sig enhver Angrebshandling. Det bør imidlertid understreges, at en saadan Stat ikke har opfyldt sine Pligter og gør sig skyldig i Krænkelse af paatagne Forpligtelser.

Af det ovenfor udviklede fremgaar, at man kan udtrykke Tanken i Artikel 11, 1ste og 2det Stykke saaledes:

Hver Stat afgør selv, paa hvilken Maade den vil udføre sine Forpligtelser, derimod ikke Spørgsmaalet om, hvorvidt disse Forpligtelser foreligger, d. v. s. hver Stat afgør selv, hvad den vil gøre, men ikke, hvad den bør gøre.

Da der i denne Protokol nu er gjort nærmere Rede for Oprindelsen, Karakteren og Udstrækningen af de af Pagten opstaaende Forpligtelser, er *Raadets i Artiklerne 10 og 16 omhandlede Virksomhed blevet klarere og bestemtere.*

Saasnart Raadet har opfordret de Magter, der har undertegnet Protokollen, til ufortøvet at anvende de i Artikel 11 omhandlede Tvangsmidler, bliver dets Virksomhed regulerende eller snarere raadgivende, men ikke udøvende. Karakteren af Angrebshandlingerne kan være meget forskellig; Midlerne til deres Undertrykkelse vil ogsaa være det. Det vil hyppigt vise sig unødvendigt at gøre Brug af alle de Midler, der i Henhold til Artikel 11, Stykke 1 og 2 saa at sige staar til Raadighed til Modarbejdelse af en Angrebshandling. Det kunde endogsaa blive farligt, at Stater af Frygt for ikke at opfylde deres Pligt gør overflødige Anstrengelser. Det vil derfor paahvile Raadet, der i Henhold til Artikel 13 mulig vil kunne være i Besiddelse af de nødvendige Oplysninger, om fornødent at fremkomme med en Udtalelse om den bedste Maade at udføre de Forpligtelser paa, der opstaar, saasnart det paalægger Anvendelse af Tvangsmidler, især med Hensyn til den Rækkefølge, i hvilken disse skal anvendes.

Den praktiske Anvendelse af Tvangsmidlerne vil imidlertid altid paahvile Regeringerne; det virkelige Samarbejde vil fremkomme, naar de træder i Forbindelse med hinanden ad diplomatisk Vej, ved mulige Konferencer eller ved direkte Forbindelse mellem de forskellige Generalstabe som under den sidste Krig. Raadet vil selvfølgelig blive bekendt med alle disse Forhandlinger; det vil blive raadspurgt og fremsætte Henstillinger.

Forskellen mellem den tidligere og den nuværende Tilstand bliver saaledes følgende:

Efter det i Pagten fastsatte System:

1. Striden opstaar.
2. I Tilfælde, hvor hverken den i Pagtens Artikel 13 omhandlede Behandlingsmaade ved Voldgift eller ved Domstol anvendes, sammentræder Raadet og drøfter Striden, prøver at forlige Parterne, at mægle o. s. v.